

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra To Jomfruer.

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 318. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr02val-shoot-idm140429411724896/facsimile.pdf> (tilgået 19. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

»Ja, jeg lader før mine to Arme knække af!« sagde den Ældste.

Hjulbøren havde dog en anden Mening, og Hjulbøren var Noget, den ansaa sig for en Qvart Karreet, idet den gik paa eet Hjul. 5

»Jeg maa dog sige Dem, at det, at kaldes *Jomfru* er temmeligt almindeligt og ikke nær saa fiint, som at kaldes *Stempel*, thi [158] ved at føre *det* Navn, kommer man i Række med Signeterne, og tænk paa Lovens Signet, det er det, der *gjør Lovens Segl. I Deres Sted vilde jeg opgive *Jomfruen*!« 10

»Aldrig! det er jeg for gammel til!« sagde den Ældste.

»De kjender nok ikke Noget, som kaldes den europæiske Nødvendighed!« sagde det ærlige, gamle *Favnemaal*. »Man maa begrændses, underordne sig, føie sig i Tid og Nødvendighed, og er det en Lov, at *Jomfruen* skal kaldes *Stempel*, saa *maa* 15 hun kaldes *Stempel*. Enhver Ting har sit *Favnemaal*!«

»Saa vilde jeg dog hellere«, sagde den Yngste, »lade mig kalde Frøken, naar galt skulde være, Frøken smager dog altid lidt af *Jomfru*!«

»Men jeg lader mig heller hugge til *Pindebrænde*!« sagde 20 den gamle *Jomfru*.

Nu gik det til Arbejde; *Jomfruerne* kjørte, de bleve lagte paa *Hjulbøren*, og det var altid fiin *Behandling*, men *Stempel* bleve de kaldte.

»Jom-!« sagde de, idet de stæmpede mod *Steenbroen*; 25 »Jom-!« og lige vare de ved at sige heelt ud Ordet: »*Jomfru*,« men de beed Ordet kort af, de toge det i sig igjen, for de fandt, at de ikke engang burde svare. Men indbyrdes tiltalte de altid hinanden med Navnet *Jomfru*, og priste de gode, gamle Dage, da man kaldte enhver Ting ved sit rette Navn, og kaldtes *Jom- [159] fru*, naar man var en *Jomfru*; og det bleve de begge *To*, thi *Rambukken*, den store *Maskine*, slog virkelig op med den Yngste, han vilde ikke inlade sig med et *Stempel*.

4 den ... den] han ... den C, den ... den D 6 temmeligt] m, temmelig O, -ligt A, -lig C, -ligt D. 9 *gjør] m, giver OA. 16 Favnemaal!] Herefter har m liniebrud og: »Der er ingen Mening i hvad han siger!« sagde den Gamle, »og jeg lader mig ikke sætte i Favnemaal!« Da replikken slutter med samme ord som den foregående, og da m's flg. linier er værdentlige (skrevet mellem overstregetninger), er det muligt, at replikken kun er tabt ved uagtsomhed i afskrift. 25, 26 Jom-] Jom- mO. 27 Ordet] det mO, Ordet A, det C, Ordet D. 28 Under teksten H. C. Andersen O.